

че пророцитѣ и апостолытѣ, които гы писали, самы говорѣтъ, че гы писали по видѣ-
шеніе отъ Дѣха Божіа; а че въ тѣхъ дѣй-
ствовалъ и гы просвѣщавалъ Дѣхъ Божій,
тѣи тѣ доказвали сѣсѣ своитѣ чѣдеса и про-
рочества.—Колкото да сѣ вѣрны и колкото
да сѣ силны тѣзи доказателства, но за-
ради насъ, очевидно ѣ, че тѣ ѣдны не сѣ
доста: сѣ тѣхъ можѣхъ напзано да са
задовольтъ челоуѣцы, които тогазъ жи-
вѣли, тѣзи, които лично познавали про-
роцитѣ и апостолытѣ, които видѣли чѣ-
десата и сѣдшали пророчествата имъ. Но
какъ ще можемъ да са ѣвѣримъ ный въ
божественното происхожденіе на книгытѣ
на Свещенното Писаніе, ный, които про-
роцитѣ и апостолытѣ лично не познава-
мы, чѣдесата имъ не смы видѣли, про-
рочествата имъ не смы чѣли? Въ боже-
ственното происхожденіе на книгытѣ на
Свещенното Писаніе ный можемъ да са
ѣвѣдимъ отъ самото Свещенно Писаніе,
Да, въ самото Свещенно Писаніе има не-
сжмѣнны признацы, че то ѣ ученіе Бо-
жіе, а не челоуѣческо: челоуѣкъ самъ си,
колкото и да бы былъ ѣменъ и образо-
ванъ, никога не бы написалъ тѣи, ко-
ето са заключава въ Свещенното Писаніе,
и никога не бы го написалъ тѣи, както
ѣ то написано. Кои ли сѣ тѣзи призна-